

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 września 2016 roku - znak (...) - Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 13 lipca 2016 roku, odmówił K. M. prawa do renty tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 15 września 2016 roku nie stwierdziła niezdolności do pracy. Jednocześnie ZUS wskazał, że w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy wnioskodawczyni ma wymagany staż pracy.

/decyzja - k. 14 akt ZUS/

W dniu 18 października 2016 roku odwołanie od ww. decyzji złożyła ubezpieczona, wnosząc zmianę decyzji i przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczona podniosła, że stan jej zdrowia uzasadnia przyznanie renty.

/odwołanie - k. 2 - 2 verte/

W odpowiedzi na odwołanie, złożonej w dniu 31 października 2016 roku, ZUS wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie - k. 3 - 3 verte/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona K. M. urodziła się w dniu (...). Z zawodu jest sprzedawcą.

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek - k. akt ZUS/

W dniu 13 lipca 2016 roku K. M. złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek - k. akt ZUS/

Ubezpieczona ma wymagany 5 - letni okres składkowy i nieskładkowy przypadający w 10 - letnim okresie poprzedzającym złożenie wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/okoliczność bezsporna, a nadto: decyzja - k. 14 akt ZUS/

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 19 sierpnia 2016 roku uznał, że K. M. nie jest niezdolna do pracy.

/okoliczność bezsporna, a nadto: orzeczenie - k. 9 - 9 verte akt ZUS/

Na skutek sprzeciwu od ww. orzeczenia Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 15 września 2016 roku uznała, że K. M. nie jest niezdolna do pracy.

/okoliczność bezsporna, a nadto: orzeczenie – k. 11 - 11 verte akt ZUS/

W badaniu sądowo - neurologicznym rozpoznano u ubezpieczonej stwardnienie rozsiane potwierdzone badaniami MR głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa. Stwierdzono, że ostatni rzut choroby wystąpił u ubezpieczonej w 2014 roku i od tego czasu występuje remisja. Stwierdzone schorzenia neurologiczne nie powodują obecnie takiego naruszenia sprawności organizmu, które stanowiłoby przyczynę całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy.

W badaniu neurologicznym, poza chwiejną próbą R., bez objawów ogniskowych i ubytkowych Ośrodkowego Układu Nerwowego, bez istotnego pogorszenia funkcji. Stwardnienie rozsiane przebiega u wnioskodawczyni z rzutami i remisjami. Od czasu ostatniego rzutu choroby w 2014 roku występuje remisja i

dobry stan neurologiczny. Wnioskodawczyni leczona jest interferonem z dobrym skutkiem. W ocenie neurologicznej ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy z powodu schorzeń neurologicznych.

/pismna opinia biegłego neurologa - k. 9 - 10; uzupełniająca pismna opinia biegłego neurologa - k. 30/

W ocenie neurologicznej Choroba R. oraz objawy grypopodobne, występujące w trakcie leczenia interferonem, nie stanowią przyczyny całkowitej ani częściowej niezdolności do pracy.

/uzupełniająca pismna opinia biegłego neurologa - k. 30/

Wnioskodawczyni ma ustalony lekki stopień niepełnosprawności.

/bezsporne – orzeczenie – k. 46/

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny dowodów:

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Łodzi dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych oraz na podstawie opinii biegłego neurologa, która stanowiła podstawę do oceny stanu zdrowia K. M..

Biegła neurolog J. B. wydała opinię na podstawie przedstawionej jej dokumentacji medycznej wnioskodawczyni, dokumentacji ZUS znajdującej się w aktach sprawy oraz na podstawie badania ubezpieczonej.

Biegła w sposób jasny i precyzyjny odpowiedziała na postawione jej pytania, wskazując szczegółowo podstawy dokonanych w opinii ustaleń.

Wątpliwości i zastrzeżenia do opinii podnoszone przez ubezpieczoną, biegła wyjaśniła przekonująco w ramach pisemnej opinii uzupełniającej, w której potwierdziła swoje wcześniejsze ustalenia, wskazując, że żadne ze schorzeń występujących u ubezpieczonej nie czyni ją osobą niezdolną do pracy, podobnie jak niezdolności tej nie powodują skutki uboczne przyjmowanych leków.

Ubezpieczona kwestionując uzupełniającą opinię biegłej neurolog nie podniosła żadnych nowych argumentów, podnosząc jedynie subiektywną ocenę swojego stanu zdrowia. Nie zgłaszała również dalszych wniosków o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego innej specjalności lub dowodu z opinii innego biegłego neurologa /wnioskodawczyni była pouczona o możliwości zgłaszania wniosków dowodowych, zgodnie z zarządzeniem z dnia 7.11.2016 – k. 5 w zw. z k. 7 w zw. z k. 49/.

Przedstawiona przez nią dokumentacja i opinia medyczna została natomiast wydana w innej sprawie i nie może stanowić dowodu w niniejszym postępowaniu, z którym nie ma związku. Należy zwrócić uwagę, że załączona przez wnioskodawczynię opinia biegłego neurologa była sporządzona we wrześniu 2015 r, a więc rok wcześniej niż została wydana decyzja przez ZUS, a trzeba przypomnieć, że o prawidłowości rozstrzygnięcia organu rentowego decyduje ocena według stanu na dzień wydania decyzji. Natomiast z opinii sporządzonej w niniejszym postępowaniu wynika, że w istocie ubezpieczona w 2014 r miała rzut choroby, zatem jest stan zdrowia w tamtym okresie był gorszy, niż aktualnie w związku z remisją choroby. Także posiadanie lekkiego stopnia niepełnosprawności nie jest równoznaczne z niezdolnością do pracy na zajmowanym stanowisku.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 warunku przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Jak stanowi art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej

5 lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres, o którym mowa

w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Zgodnie z art. 12 ustawy rentowej niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia: daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji, celowości przekwalifikowania zawodowego dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu, zwany dalej "lekarzem orzecznikiem" (art. 14 ust. 1).

Warunki określone w art. 57 powołanej ustawy muszą być spełnione łącznie, by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W rozpoznawanej sprawie przedmiotem sporu było, czy K. M. jest niezdolna do pracy. Organ rentowy nie kwestionował, że wnioskodawczyni ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy.

Sąd na podstawie zebranego materiału dowodowego, a w szczególności na podstawie jednoznacznej opinii biegłego neurolog, ustalił, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Biegła odniosła się do istniejących schorzeń ubezpieczonej, ale wskazała, że neurologiczny stan jej zdrowia jest obecnie dobry i prawidłowo kontrolowany lekami. Ubezpieczona istotnie choruje na stwardnienie rozsiane, lecz obecnie choroba od 2014 roku jest w fazie remisji.

Wnioski z opinii biegłego są zatem zgodne z treścią orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 15 września 2016 roku.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie od decyzji ZUS z dnia 20 września 2016 roku - znak (...), orzekając jak sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć ubezpieczonej

M.U.